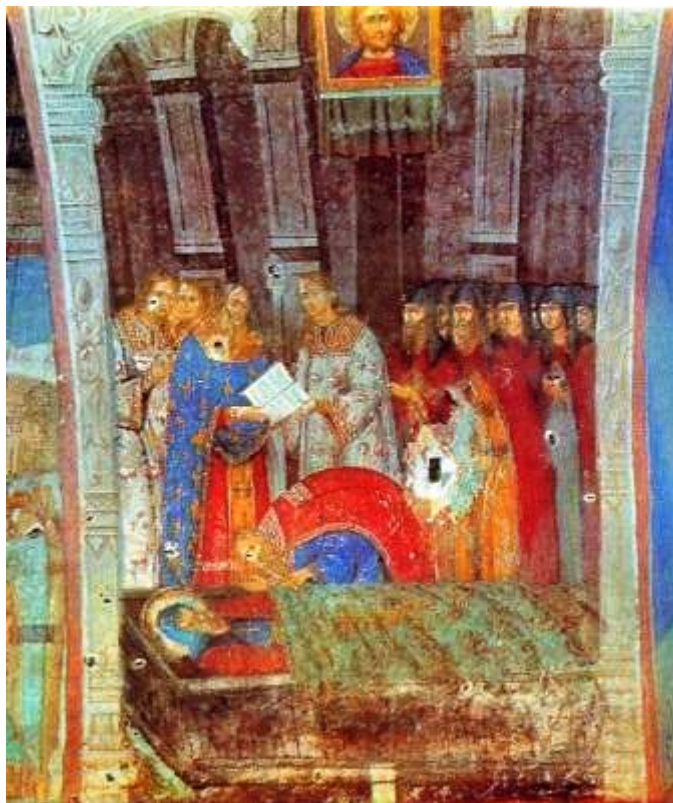
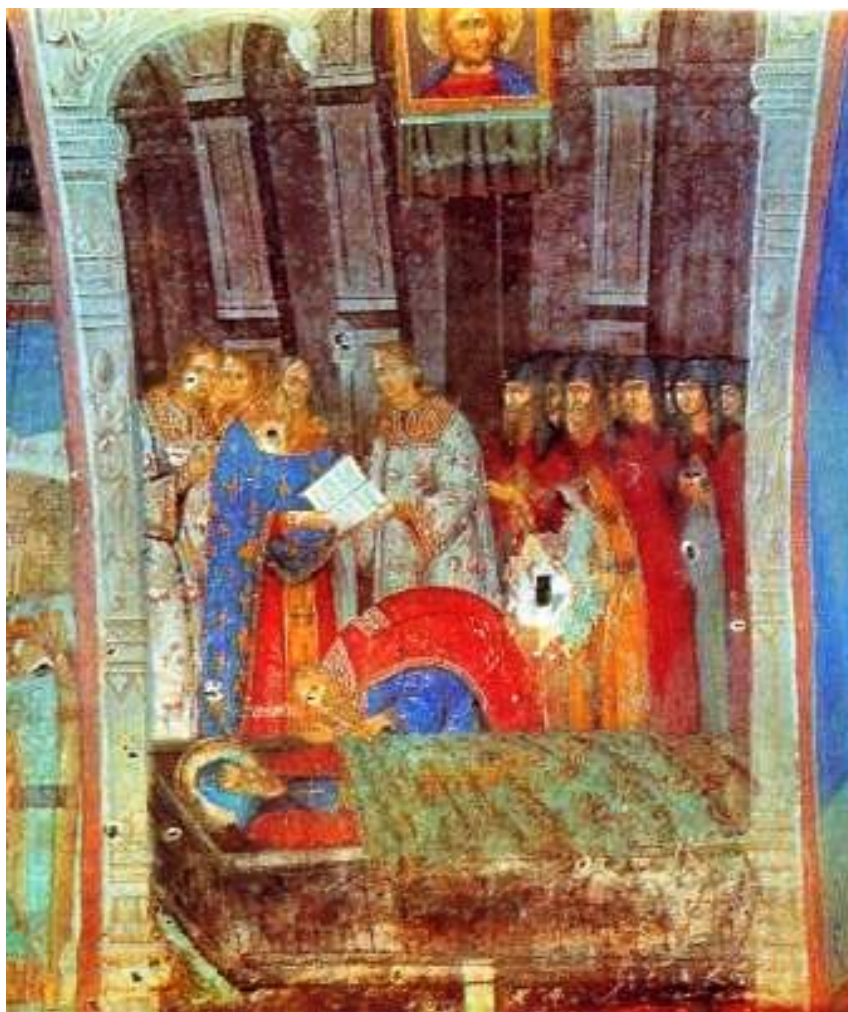

1 Απριλίου 2026

Ο Όσιος Ευθύμιος ο Θαυματουργός

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Ο Όσιος Ευθύμιος ο Θαυματουργός γεννήθηκε το έτος 1316 στην πόλη Νίζνι-Νόβγκοροντ της Ρωσίας, μία μικρή πόλη τοποθετημένη στην συμβολή των ποταμών Βόλγα και Όκα, στο πριγκιπάτο της Σουζδαλίας. Ήταν τα χρόνια του ταταρικού ζυγού και των εσωτερικών πολέμων ανάμεσα στους Ρώσους πρίγκιπες. Η Ρωσία έπρεπε να υποστεί πολέμους, πυρκαγιές και ολέθρους. Ενώ οι ειδωλολάτρες λεηλατούσαν πόλεις και μονές και σκότωναν τους φιλήσυχους κατοίκους ή τους σκλάβωναν, οι Χριστιανοί πρίγκιπες, αντί να υπερασπιστούν τους υπηκόους τους από τους καταπιεστές, σήκωναν ο ένας εναντίων του άλλου το αδελφοκτόνο χέρι, καλώντας συχνά σε συνδρομή τους ειδωλολάτρες, ώστε να μπορέσουν με την βοήθεια των Ταταρομογγολικών δυνάμεων να προσθέσουν στην κυριαρχία τους νέα εδάφη πού τα άρπαζαν από τους γειτονικούς πρίγκιπες. Οι νέοι ασκητές στην δύσκολη εκείνη περίοδο συνεισέφεραν με την σοφία και την ψυχική τους δύναμη και συμπαραστέκονταν στην πνευματική στέρηση του Ρωσικού λαού. Ο Όσιος από την παιδική του ηλικία εξεδήλωσε την δίψα του για τα γράμματα και την αγάπη του προς τον μοναχικό βίο. Στην παιδική του ηλικία, υπό την καθοδήγηση του εφημέριου του χωριού του, άρχισε να μαθαίνει να διαβάσει

και να γράφει, για να είναι σε θέση να διαβάσει τις θείες Γραφές και τα έργα των Αγίων Πατέρων. Τα παιχνίδια δεν τον ενδιέφεραν.

Το δεύτερο σχολείο του μικρού Ευθυμίου ήταν ο οίκος του Κυρίου, όπου συχνά πήγαινε. Αποσυρόταν σε μία σκοτεινή πλευρά της Εκκλησίας, για να μην απασχολείται με ανούσιες συζητήσεις και συγκεντρωνόταν στην προσευχή και την ανάγνωση του Ψαλτηρίου, του Ευαγγελίου και των Πράξεων των Αποστόλων. Καταλάβαινε βαθύτατα τη σκέψη του Αποστόλου Παύλου, ότι ο Χριστιανός πρέπει να είναι παιδί ως προς την αγνότητα και άνδρας ως προς την λογική. Από αυτούς που τον περιέβαλαν άκουγε διηγήσεις για αγίους ανθρώπους, που μιμούμενοι την αγγελική ζωή αποσύρονταν από τον κόσμο και τις πολυτέλειες, γίνονταν ερημίτες και ζούσαν σε ησυχία και μετάνοια. Στην ψυχή του νεαρού ωρίμασε η απόφαση να αφιερώσει τελείως την ζωή του στον Θεό. Αναζήτησε, λοιπόν, έναν πνευματικό καθοδηγητή που θα μπορούσε να τον οδηγήσει στην οδό της τελειώσεως.

Την πνευματική καθοδήγησή του ανέλαβε ο Άγιος Διονύσιος, μοναχός στη μονή των Σπηλαίων του Νιζνέγκοροντ και μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος Σουζδαλίας (τιμάται 26 Ιουνίου και 15 Οκτωβρίου). Πώς όμως ο Ευθύμιος συνδέθηκε με τον άγιο γέροντά του;

Περί το έτος 1330 έφθασε στο Νίζνιυ – Νόβγκοροντ ένας ευσεβής μοναχός με το όνομα Διονύσιος. Αυτός έσκαψε μία σπηλιά σε μία απόκρημνη όχθη του Βόλγα και εγκαταστάθηκε εκεί, αφοσιωμένος στον ασκητικό βίο. Οι φήμες σχετικά με την ασκητική του ζωή σύντομα διαδόθηκαν στα περίχωρα και ο κόσμος άρχισε να απευθύνεται σε αυτόν, ζητώντας του να τους συμβουλέψει και να προσευχηθεί γι' αυτούς. Έτσι δημιουργήθηκε μία ομάδα μαθητών και δίπλα στην αρχική σπηλιά κτίσθηκε ένα μοναστήρι και μία Εκκλησία αφιερωμένη στην Ανάληψη του Κυρίου. Αλλά και ο Ευθύμιος είχε ακούσει πολλές φορές να ομιλούν γι' αυτόν τον ασκητή. Μία ημέρα, λοιπόν, αποφάσισε να επισκεφθεί το μοναστήρι για να τον συναντήσει. Αφού τελικά έφθασε, έπεσε στα πόδια του γέροντα ασκητή, βρέχοντάς τα με δάκρυα, αλλά δεν κατόρθωνε να εκφράσει αυτό που η καρδιά του επιθυμούσε. Ο Στάρετς του είπε να σηκωθεί και τον ρώτησε: «Γιατί, παιδί μου, ήλθες σε εμένα τον άθλιο και ευτελή;». Ο νέος τότε απάντησε: «Πάτερ, πάρε με στο άγιο και εκλεκτό σου ποίμνιο. Επιθυμώ, ω μακάριε και άγιε άνθρωπε, ο Θεός, με την μεσολάβησή σου, να μου επιτρέψει να ζήσω τη μοναστική ζωή και να είμαι προσανατολισμένος από σένα στην οδό της σωτηρίας».

Ο Άγιος Διονύσιος έμεινε έκπληκτος από την επιθυμία του νέου και του έδωσε κουράγιο, δοξάζοντας τον Θεό για την απόφασή του να αρνηθεί τις πολυτέλειες του κόσμου και να αναλάβει στους ώμους του το θείο ζυγό.

Αφού άφησε τον νέο να μπει στο κελί του, είχε μαζί του μία πνευματική συζήτηση με σκοπό να εξετάσει τις πραγματικές προθέσεις του και αφού πείσθηκε για την ειλικρίνεια του χαρακτήρα του νεαρού Ευθυμίου, τον έκειρε λίγο αργότερα μοναχό, δίνοντάς του το όνομα Ευθύμιος.

Η καρδιά του μοναχού Ευθυμίου πλημμύρισε από μεγάλη χαρά και απηύθυνε στον Κύριο δοξαστική ικεσία: «Σε ευλογώ, Κύριε Ιησού Χριστέ, Θεέ, για τη σωτηρία μου, επειδή έκρινες εμένα, τον αμαρτωλό και ευτελή, άξιο να λάβει την πολυπόθητη σωτηρία».

Ο Ευθύμιος αφιερώθηκε στην άσκηση της αδιάλειπτης προσευχής και στη νηστεία, θέλοντας να δαμάσει τις επιθυμίες του. Την ημέρα εκτελούσε με υπακοή και ζήλο τα καθήκοντα πού του ανέθεταν οι πατέρες της μονής. Τη νύχτα αποσυρόταν σε μία σπηλιά μόνος και προσευχόταν φλογερά προς τον Κύριο, δίχως σχεδόν να κοιμάται ποτέ. Αγαπούσε ιδιαίτερα την τήρηση της νηστείας και ζήτησε από τον Άγιο Διονύσιο την ευλογία να τρώει κάθε δυο ή τρεις ημέρες. Ο Στάρετς, περιορίζοντας τον υπερβολικό ζήλο του νεαρού μοναχού, δεν του έδωσε την ευλογία και τον επιτίμησε να τρώγει κάθε ημέρα μαζί με την μοναχική κοινότητα.

Ο Ευθύμιος υπάκουσε, αλλά έτρωγε μόνο για να μην πεθάνει από την πείνα. Καμιά φορά έκανε ότι έτρωγε, για να μην προκαλεί την προσοχή των αδελφών του με την υπερβολική του ασιτία. Έπινε μόνο νερό και μονάχα όταν η δίψα γινόταν ανυπόφορη. Κοιμόταν στην γή και ο ύπνος του διακοπτόταν από ολονύκτιες προσευχές. Θεωρώντας τα όλα αυτά ακόμα ανεπαρκή, κουβαλούσε πάνω του σιδερένιες αλυσίδες. Οι αδελφοί του τον αγαπούσαν για την πραότητα και την ταπείνωσή του και ο ασκητικός του βίος προκαλούσε τον γενικό θαυμασμό. Με την συναίνεση του Αγίου Διονυσίου εργαζόταν στην κουζίνα, στην προετοιμασία του άρτου, κουβαλούσε το νερό και έκοβε ξύλα. Αντέχοντας την θερμότητα του πύρινου φούρνου ο Όσιος έλεγε: «Αντέξε αυτή τη φωτιά, Ευθύμιε, για να μην χρειαστεί να αντέξεις τη φωτιά της κολάσεως».

Ο μεγάλος του ασκητικός αγώνας του χάρισε από τον Θεό το μεγάλο δώρο των δακρύων. Έτσι πέρασε πολλά έτη στην εργασία και την άσκηση, μέχρι την στιγμή πού έφθασε η ώρα να αλλάξει τόπο ασκήσεως.

Οι πρίγκιπες της Σουζδαλίας εκείνη την εποχή είχαν μεγάλη επιρροή και δύναμη και η πόλη του Βλαντιμίρ – έδρα του μεγάλου πρίγκιπα για μικρό χρονικό διάστημα – ήταν κάτω από την επιρροή τους. Σιγά σιγά όμως, οι πρίγκιπες της Σουζδαλίας και του Βλαντιμίρ έπρεπε να υποταχθούν στη Μόσχα και από καιρό σε καιρό να θέτουν τις στρατιωτικές τους δυνάμεις στην διάθεση των Μοσχοβιτών πριγκίπων.

Παρόλα αυτά οι πρίγκιπες της Σουζδαλίας δεν παρέδωσαν την αυτονομία τους δίχως να αγωνισθούν. Ο πρίγκιπας Κωνσταντίνος Βασίλεβιτς κυριολεκτικά μετέφερε την πρωτεύουσά του ακόμα πιο μακριά από την Μόσχα, στο Νίζνι, αλλά στα τέλη του 14ου αιώνα μ.Χ. ο πρίγκιπας της Μόσχας Βασίλειος Ντιμιτρίεβιτς, με την συγκατάθεση του χάνη Τοχτάμυ, κατέλαβε την πόλη, βάζοντας έτσι τέλος στην ανεξαρτησία του πριγκιπάτου της Σουζδαλίας και του Νίζνι, πού από εκείνη την στιγμή υπήχθησαν στη Μόσχα.

Ο τελευταίος πρίγκιπας της Σουζδαλίας, Μπόρις, το έτος 1351 αποφάσισε να ιδρύσει στην γενέτειρά του ένα μοναστήρι και για τον σκοπό αυτό επιθυμούσε να λάβει την ευλογία του ηγουμένου της μονής της Αναλήψεως, Αγίου Διονυσίου. Αφού έλαβε την ευλογία, ο πρίγκιπας ζήτησε να του αποστείλουν ένα μοναχό για να επιτηρεί την κατασκευή και την οργάνωση του μοναστηριού. Ο πρίγκιπας επέστρεψε στη Σουζδαλία, με την ευλογία και την υπόσχεση του Αγίου Διονυσίου ότι θα τον βοηθήσει.

Στο μεταξύ, ο Άγιος Διονύσιος επέλεξε ανάμεσα από τους μαθητές του όχι μόνο αυτόν πού θα έστελνε στη Σουζδαλία, αλλά και άλλους μοναχούς για να τους στείλει σε άλλα μέρη, ώστε να διακονήσουν την Εκκλησία και τον λαό και να διαδοθεί ο μοναχισμός. Αφού κλήθηκε η αδελφότητα, ο Άγιος Διονύσιος διάλεξε δώδεκα μοναχούς από τους πιο δυνατούς στην πίστη και ζηλωτές και τους απέστειλε σε όλες τις βορειοανατολικές περιοχές της Ρωσίας. Ο Όσιος Ευθύμιος, πού ήταν την εκείνη την εποχή τριάντα έξι ετών, ανέλαβε την υποχρέωση να πάει στη Σουζδαλία, στον πρίγκιπα Μπόρις, αλλά εξέφρασε και την αμφιβολία του για το αν είχε την δύναμη να φέρει εις πέρας ένα τόσο μεγάλο έργο. Ο Άγιος Διονύσιος είπε: «Μην πέφτεις στην ανυπακοή, αλλά να είσαι υπάκουος στον Χριστό. Πήγαινε έχοντας τον Θεό στην οδό σου, ζήσε ήρεμος και μή στενοχωρείσαι. Αν και θα είμαστε χωρισμένοι σωματικά, θα είμαστε ενωμένοι πνευματικά με την προσευχή».

Έτσι ο Στάρετς Διονύσιος έδωσε κουράγιο στον μαθητή του και για να τον παρηγορήσει του αποκάλυψε ότι ο Θεός θα του χάριζε το προνόμιο της διορατικότητας. Ο ίδιος ο Άγιος Διονύσιος είχε αυτό το χάρισμα από τον Θεό και τώρα βλέποντας το τί θα συνέβαινε στην ιστορία του πριγκιπάτου της Σουζδαλίας και του Νίζνι – Νοβγκοροντ, δακρύζοντας είπε στον Ευθύμιο: «Εξαιτίας των αμαρτιών μας και της αυξανόμενης ανυπακοής στο νόμο του Θεού, η πόλη μας θα αφανισθεί, οι άγιες Εκκλησίες του Θεού και τα μοναστήρια θα καταστραφούν από τους ειδωλολάτρες και τους άπιστους».

Η φοβερή πρόβλεψη έγινε πραγματικότητα και το πριγκιπάτο του Νίζνι – Νόβγκοροντ καταστράφηκε από τους Τατάρους το έτος 1375, πυρπολήθηκε δυο φορές, το 1377 και το 1378, ενώ το 1445 η Σουζδαλία έγινε πεδίο μάχης ανάμεσα

στον μεγάλο πρίγκιπα Βασίλειο Βασίλεβιτς και τις Ταταρικές δυνάμεις. Οι Ρώσοι ηττήθηκαν και ο πρίγκιπας φυλακίσθηκε. Οι δε Τάταροι λαφυραγώγησαν την μονή της Αναλήψεως.

Την στιγμή του αποχαιρετισμού ο Άγιος Διονύσιος προειδοποίησε τον Όσιο Ευθύμιο για μία συνάντηση πού θα είχε στη Σουζδαλία: «Όταν θα έχεις φθάσει στην Σουζδαλία και στη λαμπρή Εκκλησία της Θεοτόκου, εκεί θα συναντήσεις τον Άγιο Επίσκοπο της πόλεως». Έτσι ανάπαυσε τον μαθητή του, λέγοντάς του ότι θα τύγχανε από τον πρίγκιπα και τον Επίσκοπο ευνοϊκής υποδοχής, προστασίας και υποστηρίξεως.

Κατά την διάρκεια του ταξιδιού του προς τη Σουζδαλία ο Όσιος Ευθύμιος βρήκε ένα μέρος, σε απόσταση 5 χιλιομέτρων από την πόλη Γκοροχόμπεβο, με μία λίμνη περιβαλλόμενη από ένα πυκνό δάσος, πού του άρεσε πολύ. Ο Όσιος αποφάσισε ότι έπρεπε να χτίσει εκεί ένα ναό αφιερωμένο στον Μέγα Βασίλειο και ότι έπρεπε, στο ίδιο σημείο, να ιδρύσει ένα μοναστήρι.

Φθάνοντας στη Σουζδαλία εισήλθε, όπως του είχε πεί ο Άγιος Διονύσιος, στο ναό της Θεοτόκου και εκεί συνάντησε τον Επίσκοπο της πόλεως, Δανιήλ. Ο Επίσκοπος τον δέχθηκε εγκάρδια, τον οδήγησε στην κατοικία του και συζήτησε πολύ μαζί του. Σύντομα και ο πρίγκιπας Μπόρις Κωνσταντίνοβιτς θέλησε να τον συναντήσει. Έτσι, λοιπόν, επισκέφθηκε τον Όσιο Ευθύμιο και του εξέθεσε τα σχέδιά του, προτείνοντάς τον στον Επίσκοπο ως μελλοντικό ηγούμενο του μοναστηριού. Ο Επίσκοπος ενέκρινε το σχέδιο του πρίγκιπα και έδωσε την ευλογία του.

Ο πρίγκιπας σηκώθηκε, ευχαρίστησε τον Επίσκοπο και πρότεινε να πάνε αμέσως και οι τρεις να επιλέξουν το σημείο για την κατασκευή του μοναστηριού. Όχι μακριά από την πόλη, στις όχθες του ποταμού Καμένκα, εντόπισαν ένα υψίπεδο και εκεί αποφάσισαν να θεμελιώσουν το ναό και τη μονή. Λίγο καιρό αργότερα τοποθέτησαν με κάθε επισημότητα τον θεμέλιο λίθο του ναού, πού αφιερώθηκε στην Μεταμόρφωση του Κυρίου. Ο Όσιος Ευθύμιος αμέσως άρχισε την εργασία για να προετοιμάσει το μέρος της αναπαύσεώς του. Έκοψε με τα χέρια του τρεις πέτρες και κατασκεύασε από αυτές επάνω στη βορεινή θύρα των τειχών, ένα τάφο, όπου αργότερα τοποθετήθηκε το ιερό λείψανό του.

Η κατασκευή του ναού ολοκληρώθηκε το έτος 1352 και ήταν τόσο περίλαμπρος πού προκαλούσε τον θαυμασμό όλων. Ο πρίγκιπας Μπόρις διακόσμησε εικονογραφικά το ναό με δικά του έξοδα. Ο ναός εγκαινιάσθηκε επίσημα, αλλά η κατασκευή του ήταν μονάχα η αρχή του καθήκοντος πού είχε ανατεθεί στον Όσιο Ευθύμιο. Πράγματι, απέμενε να κατασκευασθούν τα κελιά για τους μοναχούς, η τραπεζαρία, διάφορα άλλα προσκτίσματα, καθώς και τα τείχη πού θα ξεχώριζαν

τη μονή από τον λοιπό κόσμο. Μέχρι εκείνη την στιγμή ο Ευθύμιος ήταν ένας απλός μοναχός, αλλά τώρα πού θα γινόταν ο πνευματικός οδηγός της μονής, χειροτονήθηκε από τον Επίσκοπο πρώτα διάκονος και έπειτα πρεσβύτερος, για να τοποθετηθεί αργότερα αρχιμανδρίτης της μονής.

Ο πρίγκιπας Μπόρις συνεισέφερε με γενναιοδωρία στην κατασκευή της μονής, δωρίζοντας χρυσό και ασήμι για το επιχρύσωμα των τρούλων του ναού και άλλα υλικά. Ο Όσιος φρόντιζε για το ιερό αυτό έργο με την εργασία, την άσκηση, τα δάκρυα και την αδιάλειπτη προσευχή.

Κατά την εορτή της Μεταμορφώσεως του Κυρίου, στη Θεία Λειτουργία, ενώ ο ευσεβής πρίγκιπας Μπόρις προσευχόταν με θέρμη, είδε ένα όραμα. Ανάμεσα στους παριστάμενους είδε ξαφνικά έναν άγνωστο, πού εξέπεμπε ένα υπέρλαμπρο φώς και του οποίου τα άμφια έλαμπαν εκτυφλωτικά. Ο πρίγκιπας έκπληκτος, στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, διηγήθηκε στον Όσιο Ευθύμιο αυτό το παράξενο όραμα και του ζήτησε κάποια εξήγηση. Ο Όσιος απάντησε: «Αν ο Κύριος θέλησε να σου τα αποκαλύψει, σίγουρα δεν μπορώ εγώ να σου το κρατήσω κρυφό. Αυτός πού είδες ήταν Άγγελος του Θεού μαζί με τον οποίο, δίχως να είμαι άξιος και με την θεία φιλευσπλαχνία, λειτουργούσα, όχι μόνο σήμερα, αλλά πάντοτε. Αλλά να μην διηγηθείς όσο ζεις σε κανέναν τίποτα για το όραμά σου».

Από ταπείνωση ο Όσιος δεν ήθελε να μάθει ο κόσμος για τις αρετές του. Μία φορά, όταν ρωτήθηκε ποιά είναι η ανώτερη από όλες τις αρετές, απάντησε: «Αυτή πού ασκείται κρυφά».

Το έργο στο μοναστήρι προχωρούσε ακατάπαυστα. Κτίσθηκε ένας πέτρινος ναός αφιερωμένος στον Όσιο Ιωάννη της Κλίμακος, στον οποίο προστέθηκε μία τραπεζαρία και κάτω από αυτήν το αρτοποιείο. Οι αδελφοί της μοναστικής κοινότητας πλήθαιναν συνεχώς και στα μέσα του 14ου αιώνα, η αδελφότητα αριθμούσε περί τους τριακόσιους μοναχούς. Υπήρχε άμεση ανάγκη να χτισθούν νέα κελιά. Όλα τακτοποιήθηκαν με την ευλογία του Θεού. Ένας τρίτος ναός αφιερώθηκε στον Άγιο Νικόλαο, Επίσκοπων Μύρων της Λυκίας και κατασκευάσθηκε αναρρωτήριο για τους μοναχούς και τους προσκυνητές. Σύμφωνα με την παράδοση ο ίδιος ο Όσιος Ευθύμιος έσκαψε το πηγάδι της μονής, από το νερό του οποίου αντλούσε νερό ολόκληρη η αδελφότητα. Ως καλός ποιμένας, ο Όσιος επέβλεπε με διάκριση, καθοδηγούσε με σοφία και με το δικό του παράδειγμα, καλλιεργούσε στη μονή το φρόνημα της υπακοής και ενίσχυε την εκκλησιαστική τάξη.

Το έτος 1364 έπρεπε να ιδρύσει ένα καινούργιο μοναστήρι, πάντα στην πόλη της Σουζδαλίας. Ο μεγαλύτερος αδελφός του πρίγκιπα Μπόρις, Ανδρέας, μέγας

πρίγκιπας του Νίζνιου – Νόβγκοροντ και της Σουζδαλίας, λίγο προτού πεθάνει εξέφρασε την επιθυμία να οικοδομήσει ένα καινούργιο μοναστήρι, για να πραγματοποιήσει ένα τάμα που είχε κάνει στον Θεό. Ο πρίγκιπας φθάνοντας στη Σουζδαλία ζήτησε την ευλογία του Επισκόπου για την ανέγερση της μονής. Ο Επίσκοπος επικαλέσθηκε τον Όσιο Ευθύμιο. Ο πρίγκιπας διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια στον Άγιο πώς με θαυματουργό τρόπο είχε διασωθεί από μία καταιγίδα, που τον είχε σταματήσει στο ποτάμι και για το τάμα που είχε κάνει για να ευχαριστήσει τον Θεό. «Δώσε μου ένα μέρος από την άλλη πλευρά του ποταμού, μπροστά από το μοναστήρι σου», είπε ο πρίγκιπας. Ο Όσιος αμέσως συμφώνησε και ευθύς διάλεξε μία τοποθεσία στην όχθη του ποταμού Καμέλκα, μπροστά από τη μονή του Σωτήρος, όπου με επισημότητα τοποθετήθηκε ο θεμέλιος λίθος της μονής της Προστάτιδος Θεοτόκου. Όταν ολοκληρώθηκε το μοναστήρι, ο Επίσκοπος όρισε ως ηγουμένη μία ανεψιά του Αλεξάνδρου της Σουζδαλίας.

Όταν ο Όσιος επισκέφθηκε το μοναστήρι, που μόλις είχε εγκαινιασθεί, για να συζητήσει με την αδελφότητα, μίλησε προφητικά για τη μελλοντική δόξα της μονής της Προστάτιδος. Πράγματι, σε αυτό θα κατέληγαν πολλές χήρες μεγάλων πριγκίπων και Μοσχοβιτών τσάρων, που επιθυμούσαν να ενδυθούν το μοναχικό ένδυμα.

Όσο αυστηρός ήταν με τον εαυτό του, ο Όσιος, τόσο φιλεύσπλαχνος ήταν προς τους άλλους. Το μοναστήρι του, τοποθετημένο στα περίχωρα μία μεγάλης πόλεως, που ήταν σταυροδρόμι πολλών οδών, ήταν ανοικτό για όλους. Ο ηγούμενος δεν αρνιόταν ποτέ να βοηθήσει όποιον του το ζητούσε. Ο ξένος εύρισκε κοντά του καταφύγιο, ο φτωχός ελεημοσύνη, ο πεινασμένος τροφή. Η ελεημοσύνη και γενναιοδωρία του σε ορισμένους φαινόταν υπερβολική και έτσι αναγκαζόταν να ελεεί στα κρυφά, για να μην διεγείρει παράπονα εκ μέρους της αδελφότητας και την οδηγήσει σε πειρασμούς. Εξαγόρασε τα χρέη αυτών που δεν είχαν τα μέσα να αποπληρώσουν τους οφειλέτες τους και συχνά χάριζε τα χρέη που άλλοι όφειλαν στη μονή. Εξέθετε τους άδικους και διεφθαρμένους δικαστές, προστατεύοντας από καταχρήσεις όλους όσους είχαν άδικα καταδικασθεί και παρακαλούσε να συμπεριφέρονται στους αληθινούς εγκληματίες με επιείκεια και φιλευσπλαχνία. Κάθε αμαρτωλός που αναζητούσε την σωτηρία, εύρισκε σε αυτόν τον οδηγό της μετάνοιας. Με την προσευχή του θεράπευε ασθενείς και δίωκε τα δαιμόνια.

Όταν ο Όσιος ένιωσε ότι το τέλος του είναι πλέον κοντά, κάλεσε όλους τους μοναχούς και ευλόγησε τον καθένα ξεχωριστά. Τους εμπιστεύθηκε όλους στα χέρια του Θεού. Τους ασπάσθηκε πατρικά και ζήτησε συγγνώμη από όλους. Στην συνέχεια κοινωνήσε των Αχράντων Μυστηρίων και παράδωσε την ψυχή του στον Άγιο Θεό.

Ο Όσιος Ευθύμιος κοιμήθηκε με ειρήνη το έτος 1404, σε ηλικία ογδόντα οκτώ ετών. Οι μοναχοί ενταφίασαν το ιερό λείψανό του κάτω από τα τείχη του ναού της Μεταμορφώσεως, στο μνήμα πού κατά την κατασκευή του ναού, ο Όσιος είχε κτίσει με τα ίδια του τα χέρια.

Μετά την κοίμησή του, ο Όσιος Ευθύμιος συνέχισε να προστατεύει το μοναστήρι, όπως μαρτυρούν τα πολλά θαύματα πού έλαβαν χώρα πλησίον του τάφου του. Στις 4 Ιουλίου 1507, με την ευκαιρία της ανακατασκευής του ναού, τα ιερά λείψανά του βρέθηκαν άφθαρτα.

Πηγή: *synaxari.gr*